

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia XV. Et uenit ad eum leprosus, deprecans eum, eiq[ue] ad genua
procidens, ac dicens illi: Si uis, potes me mundare. Iesus autem misertus,
protensa manu tetigit illum, & dicit ei: Volo, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

fuisse, nunc autem in celis eterno gaudio frui facemur: quoad vero intercessionem, qua nobis apud patrem opus est, Ioannis Apostoli consilium sequimur, dicens: Si quis peccauerit, aduocatum habeat, et animorum deuotionem commendat, dum & summo mane ad orandum surgit, & in locum desertum exiit, ne vel hominum superuenientium multitudo, vel alia oculorum obiecta precantis animum turbarent. Idem alibi nos indefinenter orare, & oraculo secessum querere iubet, docens fore, ut orantes pater exaudiat. Et haec quidem ad priuatas preces pertinent, quae publicas minime abrogat, de quibus suo loco & tempore dicemus.

Tertio per totam Galileam Christus praedicat, & illum Capernaum retrahere uolentibus, se ibi a patre egressum, & in mundum uenisse respondet, ut Euangelium hinc inde doceat. Pertinet hoc quoque ad Sacerdotis manus, quo Christum in hac etiam parte sancturum esse, olim Moses & prophetae praedixerunt. Et ipse pater idem innuit, cum caelitus ait: Hic est filius meus dilectus, in quo mihi complacitum est, ipsum audite. Atqui magna hic elucet Dei bonitas, qui corruptissimo hominum generi filium suum doctorem dare uoluit, qui ut olim ipse doctoris officio functus est, ita a dextra patris nunquam non spiritus sui dona largitur, & alios quidem dat Apostolos, alios doctores, alios prophetas, alios Euangelistas, ad inaurationem sanctorum. Et hic quidem Euangelicae doctrinae dignitas & auctoritas asseritur, quando huius minister & praeco ipse Christus, Dei filius, esse uoluit: cuius uocem praecursatores & hostes merito censentur, qui illam hodie oppressam uolunt. Nostrum fuerit, Iesum Christum humani generis uindictam, mediatorum, saluatorem & doctorem catholicum agnoscere, illi credere, eiusdemque doctrinae & exemplo insistere, cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in aeternum. Amen.

1. Ioan. 2.
Preces sedulos & deuotos esse uolunt.
Luc. 18.
Matth. 6.

3. Praedicat Euangelium.
Deut. 18.
Iste 2. 50, 61, &c.
Matth. 17.

Ephes. 4.
Euangelij dignitas.

Et uenit ad eum leprosus, deprecans eum, eique ad genua proci dens, ac dicens illi: Si uis, potes me mundare. Iesus autem misertus, protensa manu tetigit illum, & dicit ei: Volo, mundus esto. Et cum dixisset, statim discessit ab eo lepra, & mundatus est. Et comminatus ei, statim emisit illum, dicens ei: Vide, ne cui quicquam dicas: sed abi, ostende te ipsum sacerdoti, & offer pro emundatione tua, quae praecipit Moses, in testimonium illis. At ille egressus cepit praedicare multa, & diuulgare sermonem, ita ut iam non posset Iesus manifeste introire in ciuitatem, sed foris in desertis locis erat, & ueniebant ad eum undique.

Quemadmodum Dei filium, Iesum Christum, iuxta aeternum patris decretum, hominem fieri & nostra redemptionis ergo in mundum uenire oportuit: ita eiusdem potentiam & maiestatem multis miraculis reuelari & commendari necesse fuit. Causa est, nostri ingenij corruptio, quod illis & ignobili Christi specie, & crucis ignominia offenditur. Debent ergo miracula haec non obiter legi, sed tua considerari, ut & Christum ex illis agnoscamus, & nostri officij admoneamur, quod illis praestandum est, qui salutis per Christum parte consortes fieri cupiunt. Eodem & praesens hoc referri debet, quo & totius humani generis conditio, & Christi salus uirtus, & saluatorem officia luculentissime adumbrantur.

Argumentum
& usus praesentis loci.

Primo enim leprosus produciuntur, in quo nostrae naturae infelix corruptio elucet. Leprosus siquidem ex aduerso & corrupto sanguine exorta, omnia membra exitiali plane contagio depascitur, faciem totumque reliquum corpus turpiter defecit, & apertis notis conspicua, infectos ab hominum commercio excludit, nec ulla ope aut arte humana curari potest. Atqui eadem est omnium hominum, quoad animas nostras, conditio. Nam ex primo parente peccatum hereditario iure, seu contagio quodam in nos deriuatur, quod intra uiscera nostra incensum noxijs cupiditatibus inflammat, operibus praui palam erumpit, & miser nos tum ad Dei conspectum, cum ab ecclesiae Dei consortio excludit. Ad hoc incurabile malum est, quod nullis nostris uel uiribus uel meritis pellitur. Nisi ergo aliunde nobis medicina ueniat, necessarium perendum erit.

Leprosus huiusmodi generis typus.
Leuit. 13.
& 14.

Leprosus, quid nobis faciendū sit, suo exemplo docet.

Psalm. 1.

Acto. 4.
1. Cor. 1.
Matth. 9. 11.

1. Pet. 5.
Luc. 18.
Psalm. 51.

Rom. 1. 16.
2. Cor. 10.

Hinc verò quid leprosus iste fecerit, videndum est. & mox que nostra etiam sit saluti vobis intelligemus. Primò agnoscit is morbum suum, que causa est, quòd mundari cupit. Eff hoc factis principium. Vt enim qui morbum suum ignorant, de medico & medicina non multum solliciti sunt: Ita quicumque se peccatores esse non agnoscunt, nec quantà sit peccati atrocitas intelligunt, nequam de salute sua seridè cogitare solent. Frequenti igitur Legis studio opus est, que speculatio nostram fedritatem atq; corruptionem arguit, & peccati blanditias, quibus sese in animo nosmetipsi sinuat, longissimè arcet. Quòd si qui nec ipsi suam corruptionem agnoscere, nec ab alijs argui volent, illorum sanè incurabilis & deplorata est conditio. Deinde vnum Christum accedit nostri hic, ut illos alios vel medicos, vel intercessores quærit. Idem nobis quoque sufficere debet, quando ceteris nullum nobis aliud sub cælo nomen datum esse, in quo nos saluari oportet, præter vnum hunc, qui nobis à patre factus est Sapiencia, iustitia, sanctificatio & redemptio. Idem se agrotantibus medicum venisse proficitur, & laborantes omnes amicissimè ad sese inuitat. Quare nec intercessores ad nos apud illum opus est, cum illum patet apud se pro nobis intercessorem atque mediatorem constituerit. Vbi verò in Christi conspectum venit leprosus, ad genua illius prostravit. Quo gestu contritio & humilitas adumbratur, que ex nostri ipsius & peccati agnitione enasci solet. Operatur nobis est quam maximè, Vt enim Deo exorsa est superbia & insolens propria iustitia saluati: ita idem ille cor humiliatum & contritum benignus suscipit. Adhuc plena fidei est leprosi certitudo, si vris (inquit) potes me mundare. Potentiam ergo in Christo agnoscit absolutam & liberam, ne quicquam de illa dubitet. Voluntatem verò eidem liberam facit, nec illi aliquid impulerit prescribit, quin huic se totum subijcit. Est hæc fidei obedientia, quam Paulus prædicationis Evangelicæ & humilitatis Christi finem atq; scopum facit. Intendit itaque leprosi huius exemplum, ut potentia Christi atq; meriti ipsius virtute nihil dubitemus, quando vnum illud expiandum omnibus totius mundi peccatis sufficit, & eidem omnis potestas data est in cælo & in terra. Nec minus certa nobis esse debet eiusdem voluntas, que ad saluandum semper propensa est, cum bonus ille prostratus, qui animam suam pro omnium redemptione dedit, nec quenuquam ad se venientem foras egressus ad verò externa & que corpus spectant, siue tentationes, quibus in hoc sæculo exercemur, illius eodem auxilium petere, nihil autem illi audacius prescribere, sed totos nos ipsius arbitrio subiicimus, quod ipsum proprio exemplo docet, quando mortem aditurus ad montem Olivæ in hunc modum orat: Pater, si vis transfer poculum hoc à me. Veruntamen non mea voluntas, sed tua fiat. Ita verò orantes, etsi non semper voti compotes reddat, exaudit tamen & consolationis spem instruit & inuitos reddit.

Christus medicus, qui animam lepram soluit curat.

1. Tim. 1.

Isa. 43. 4. 4.

Psalm. 51.

Porro Christum videamus, quid ille cum leproso opem petente egerit. Primò illius miseriam dicitur, ubi ea voce vitur Marcus, qua ipsis visceribus motum fuisse significat, eum nimirum egerit. Etum Christo tribuens, quem natura parentibus erga suos liberos iniecit. Deinde extensa manus attingit, quod lex facere prohibebat. At charitati cedunt omnia, nec displicet Deo, si eius infirmitatem cum peccatoribus commercia, que ad illorum emendationem faciunt. Interim nostri iam mysterium hic lateat, & nos per incarnationis Christi meritum à peccatis mundari docentur. Pro hanc enim nos quoque, quasi manu extensa, Christus attingit, & sibi in nos sue mortis, quam nos sustinuit, merito nos abluit, & peccati noxa liberat. Adit his verba, quibus & voluntatem suam potentiam saluificam testatur. Volo (inquit) mundus esto. Et quod illi dicitur, nobis quoque dicitur. Nam & nos mundatos vult Christus, cum non alia de causa in mundum venisset, quam ut peccatis simul & peccatorum pena humanum genus liberaret. Magnum verò potentie Christi argumentum est, quòd ad illius mandatum lepra toto corpore recedit, & è vestigio mundus apparet, qui illa ante infectus fuerat. Multa eius generis in alijs quoque Christi miraculis occurrunt, quæ nos omnium finis est, ut saluiferam illius virtutem agnoscamus, nec terreamur peccatorum nostrorum atrocitate, quando Christum omnibus illis diluendis sufficere, tam multis tum scripturæ testimoniis, tum exemplis, constat. Eius enim voces sunt apud prophetam: Ego ego ille ipse sum, qui delicta transgressiones tuas, idè propter me, & peccatorum tuorum non amplius recordabor. Item: Ego delicta transgressiones tuas, ut densas nebulas, & ut nubem peccata tua. Quare cum Davide videtur stanti animorum fiducia orandum erit: Expiam me hyssopo, & mundus ero: laua me, & nix erit caro mea.

ductor. Observabis tamen mundationem hanc per verbum nobis offerri, quod a nobis per fidem ex-

ceptum oportet, quia de re non semel diximus. Et huc illud Christi pertinet: lam vos mundi estis propter
fermentum, quem locutus sum vobis. Ioan. 13.
Ceterum diligenti consideratione dignum est, quomodo mundatum iam abs se Christus dimi-
sit. Prohibet, ne quid alicui mortis alium dicat, sed abi (inquit) ostende te ipsum sacerdoti, & offer-
re mundationem tui, que precepit Moyses, in testimonium illis. Quae verba papistica tyrannidis as-
sertores pro confessione auriculari allegant. Sed adeo ridiculus & ineptus illorum error est, ut mul-
tis confutari non mereatur. Nec enim ad sacerdotes ablegatur leprosus, ut ab illis mundetur, sed
tam mundatum illuc ire iubet. Quare etsi allegoriam ipsorum admittamus, non tamen inde aliud se-
quetur, quam quod id demum se ministris ecclesiarum sistere debeant, qui a Christo remissionem pec-
catorum iam impetrarunt. Quid vero ista ad auricularem confessionem faciunt, in qua miseri &
peccatis onerati a sacrificulis remissionem petunt? Hanc certe apud unum Deum inveniri, catholi-
cus scripturae consensus docet, & pharisaei, obstinatissimi alias propria iustitie ostentatores, non disti-
mularunt. Ministris autem remissionis peccatorum & gratiae Dei praedicatione commissa est, quam
veram & ratam experientur, quicumq; illi firmiter crediderint. Vide Matth. 16. Marc. 16.

ut mundatum
abs se Christus
dimittat.

Aliter ergo huius mandati causus inquiramus oportet, quae duae potissimum occurrunt. Altera
re lege est, cuius usus nondum abolitus erat. Haec autem lepra censuram sacerdotibus iniunxe-
rat, adeo ut illorum esset, lepra infectos ab ecclesia & populi consorcio excludere, & mundatos de-
re illius iudicio & testimonio ad hominum commercia rursus admittatur. Ita vero Christus suo
exemplo docet arguit, qui sub Euangelij praetextu leges politicas turbant, quales omnibus saeculis multi
sunt, & quorum vestigia Anachoretis hodie insistant, genus hominum, quod ad ecclesiarum &
veritatis, eiusdem naturam esse dixeris. Altera huius mandati causa est, quod calumniatori-
bus occurrere vult, & ipsos sacerdotes proprio ipsorum testimonio convincere, qui omnia illius mira-
cula improbe cavillari solebant. Cum enim hunc vere mundatum esse pronuntiarent, & suo suffra-
gio ad hominum commercia rursus admittarent, palam certe Christo dimittatis testimonium defere-
bant contra se ipsos, ad eos proprio ore sese damnabant cum eum reicerent, cuius opera plane divina
& salutaria esse fatebantur. Ideo hoc illum ipse in testimonium facere iubet, ne scilicet post hac ali-
quam sanis operibus contradicendi occasionem habeant. Atqui hoc ipsam nobis quoque dici possumus,
quibus Euangelium iam multis tamq; praclaris Christi miraculis confirmatum praedicatur. Est
etiam hoc Christi Iesu testimonium, quo nomine Apostoli testes Christi dicuntur. Idem vero
est, qui credunt saluti testimonium esse: non credentibus autem & improbe reluctantibus damna-
tione testimonium praebet, & illos in Dei conspectu omnino inexcusabiles fore docet. Imo contra se-
dentes simul testimonium ferunt, quotquot hodie Euangelij praecleara effecta vident, & licet illa fateri
coguntur, pergent tamen in pertinacia sua, qua illud persequuntur & extinctum volunt. Ingerit
peritiam illorum oculis Christi insinuat testimonia, quae velint nolint agnoscere coguntur, quando
superstitiones corrue, errorum tenebras discedit, peccatorum laqueos abrumpi, mores hominum pu-
blice & privatim in melius mutari, deniq; multos sancti & inculpate vivere, & iam vere mundos
esse vident, qui prius corruptae naturae lepra in omnibus suis dictis & factis aperte prodebant. At
tam haec omnia illi contemnant, nec se quoque mundari patiantur, digni profecto sunt, qui in sua le-
pra aeternum pereant.

Matth. 9.

Quare munda-
tu ad sacerdo-
tes mittatur.

Levit. 13.

Apo. 1.

10. 11. 15.

Act. 13.

Sed ad leprosum redeamus, qui mox digressus, Christi bonitatem atque potentiam praedicat, &
rem omnem diuulgat. Atqui ad sacerdotem quoque illum abisse credibile est, nec immergerum
fuisse Christo, a quo tantum beneficium acceperat. Admoneamur illius exemplo, nos Christo gra-
tiam actionem debere, qua ipsius nomen passim celebremus. Est haec gratissimi sacrificij instar
apud Deum, sicuti David testatur Psalm. 69. Et Christus in caeremoniarum legalium locum Cae-
niam eucharisticam insinuat, cuius praecipuus finis est, ut beneficium, quod sua morte nobis contulit,
pia & grata commemoratione celebretur. Vide Paulum in priori ad Corinth. cap. 11.

Leprosi grati-
tudo.

Miraculi effe-
ctus.

Quoad populum vero, hic miraculi effectus fuit, ut vndiq; multi eius fama excitati confluerent,
ad id ut ne urbem quidem Christo palam ingredi liceret. Et alios quidem doctrinae Christi studio,

alios vero carnalium beneficiorum desiderio excitatos fuisse, ex alijs similibus locis facile cogitur. Docemur autem nunquam omni in uniuersum fructu carere qualemcumq; Christi cognoscimus. Nec enim desunt, qui etsi primò spe temporalium bonorum excitentur, mox tamen de gustato Evangelica doctrina fructu ingentes progressus faciunt. Quòd si verò tantum apud istos potius mendaci leprosi miraculum, multò magis nos uniuersalè humana redemptionis beneficio excitari conuenit, Christum Iesum amplexi, illum unum scilicet, & colamus, cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in eternum. Amen.

ET iterum intrauit Capernaum post dies aliquot, & auditu est quòd in domo esset, & protinus congregati sunt multi, adeò ut iam non caperent eos nec ea quæ circa ianuam erant loca, & loquebatur eis sermone. Et ueniunt ad eum ferentes paralyticum, qui à quatuor portabatur. Et cum nõ possent appropinquare illi præ turba, nudauerunt tectum ædium, in quibus erat perfosso tecto demittunt grabbatum, in quo paralyticus iacebat. Cum autem uidisset Iesus fidem illorum, ait paralytico: Fili, remittuntur tibi peccata tua.

Argumentum
& usus presen-
tis loci.

S I uniuersa scriptura unanimitè consensu omnem nostræ salutis rationem in uno Iesu Christo monstrat, ea tamen est nostræ carnis tarditas atq; corruptio, ut illum difficulter admodum Saluatorem agnoscat, maxime si quando aduersa & tentationes inueniunt. Non temere ergo tam multis miraculis se esse declarari Christus, qui in scripturis predicatur. Vidimus ex his quædam breuissimè, quæ illum animabus nostris & corruptis uisum mederi docent. Subiungit hinc Marcus nouum & insolens planè, quòd hoc ipsum plenus illi pateat. Nam paralytico, qui propter peccata omnibus membris captus decumbebat, primò quidem peccatorum remissionem offert, deinde verò corporis quoq; ualitudinem & integrum membrorum usum restituit: Ita nimirum re ipsa demonstrans, se animarum simul & corporum saluatorem esse, qui homines ita restituit, ut ad omne opus bonum & ad salutem capessendam idonei sint, qui ex uicinis corruptione aliqui nihil aliud quàm peccare possunt. At quia simul multa alia conuenienter conueniunt dignissima, singulas totius historia partes ex ordine tractabimus.

Christus redit
Capernaum
cum sanore.

Oratur à temporis & loci notatione Marcus, quando Christum in urbem Capernaum post aliquot dies rediisse scribit, unde antea digressus erat, cum ut alij quoq; ciuitatibus predicaret, tum in liberius precatationibus vacare posset. At aduentus illius fama excitati ciues turmatim ad illius hospitium confluunt, & inter hos nonnulli etiam ex pharisæorum & scribarum ordine, sicut ex sequentibus patet. Hinc igitur arrepta occasione illis uerbum salutis prædicat, & simul sanandi uerbum exercit, ut Lucas testatur. Ita verò non absq; sanore eò redit Christus, unde ad tempus digressus est hoc illi perpetuum. Nam à mortuis quoq; gloriosior ad suos discipulos rediit, & olim in uicinis die illustrissimus gloriosissimusq; in nubibus cæli ueniet, ut suos plenè afferat, quos inter dum rex huius sæculi tribulationes omnino deseruisse uidetur. Horum nos meminisse conuenit, si quando aduersis pressi & tentationibus obruti, Christum nostri curam deposuisse putamus. Ita enim nos excercere solet, ut carnis socordiam excutiamus, & maiori gratiæ & salutis sue desiderio inflammemur, cuius iucundissima simul & saluberrima illuminatione tandem suos exhilarare consuecit.

Christus docet
& inter docen-
dum sanat egro-
tos.

Imprimis autem obseruabis, quòd reuersus in urbem mox docet, & inter docendum ueritatem sanandi exercit. Admonet hoc, quanta sit doctrina Evangelicæ dignitas, & quam ea nobis ad salutem consequendam necessaria sit. Constat enim hominem ex ingentia corruptione nihil eorum sapere, quæ sunt spiritus Dei, nec modò ad malum proliuem, verum etiam infirmiore esse, quam ut peccata de se